

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 233. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm6839/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

siiddelse, som Frankrig ved den venetianske Republiks De-
ling havde forbeholdt sig selv.

Den 9de Juni samledes hele Flaaden just ved Malta, som Napoleon havde besluttet at tage med undervejs; og det var i sin historiske Orden, thi her, hvor Korstogene endte, maatte Oplysningstogene begynde. Johannitter-Ridderne, som efter Korsrigets Undergang [havde] sat sig fast paa Rhodos og derfra fortsat Krigen med de vantro til i Begyndelsen af det 16de Aarhundrede (1522), da den tyrkiske Sultan Soliman den anden indtog den, de fik saa Malta af Kejser Karl den 5te, hvor de fortsatte Kampen efter Krefterne og havde befæstet La Valette, saa den agtedes for uindtagelig. I det 18de Aarhundrede, da en saadan Kamp, hvorved der knap var fire Skilling at vinde, med Liv og Lemmer at tabe, agtedes for den grueligste Fanatisme, var naturligvis Ordenen og Kampen aldeles sovet ind, hvorfor Napoleon ogsaa i Italien havde lagt Beslag paa Riddergodserne. Den nærværende Stormester Ferdinand von Hompesch (født 1744 i Düsseldorf), den første tyske Stormester paa Malta, var en Stakkel, som siden undskyldte sig med, at de franske Riddere som Forrædere havde overgivet Staden uden hans Vidende. Caffarelli sagde imidlertid selv, da han havde beset Fæstningsværkerne, til Napoleon: «Vi maa være glade, vi havde nogen til at lukke os ind.» — Den franske Konsul Camuson og et Sendebud fra Napoleon havde sørget derfor.

[Den] 19de Juni lettede Flaaden igjen og fik Alexandrien i Sigte 1ste Juli. Da man fik Øje paa Ægyptens sørgelige Kyst, uden Træs eller Hus, sagde en af Soldaterne til sin Kammerat: «Se, dér skal du have dine sex Tender Land.» Her var det først, Napoleon gjorde alle vitterligt, hvor Rejsen gjaldt. «Soldater!» [sagde han], «den Erobring, I nu staa i Begreb med at gjøre, er af uberegnelige Følger for Handelen og den dannede Verden, og I give Eng-

land om ikke Hjærtstedet, saa dog det næstvarste. — De mamelukkiske Beyer begunstige udelukkende den engelske Handel og tyranniserer de utykkelige Indbyggere ved Nilen; men de skal ikke blive gamle dér, naar vi er i Land. — Opfør jer mod Mahomedanerne som mod Jøder og Italienerne, saa I vise samme Tolerance mod Koranens Ceremonier og Moskeerne, som I har vist mod Klosters og Synagoger, mod Moses' og Kristi Religion! De romerske Legioner beskyttede alle Religioner. — Den første By, vi kommer til, er bygt af Alexander den store, og ved hvert Skridt vil vi møde store Mindesmærker, Franskmands Efterligning værdige.»

Endnu samme Nat landede Napoleon lidt vesten for Alexandrien, i Bugten Marabut, med 4000 Mand og vadede i Sand paa Landstrimmelen mellem Havet og Mariette-Soen til Alexandrien, hvor de kom i Dagbrækningen og tog Byen med stormende Haand.

